
Takáts Gyula

EGYÜTT SZÓLÍTJA

1

Erdők, lápok között
a berken túl
– ahol a nád –
hattyútollal köszön
a pásztor és halász...
És fénynél könnyebb
árnyékaik nyomán
hová is menne még
Csu Fu, hova tovább?...

2

És árnyékok és szárnyak,
kondák, pásztorok között,
ha megkondul a dél
a dőlt pince falán,
álmoskönyv se kell
cseres, szőlős hegyek alatt,
– mert Drangalag ilyen –,
lápos tavakban
együtt fürdenek
a kondák, hattyúk és halak.

3

Partjukon, szólítva bár,
ha Csu megáll,
már rég nem itt,
a láthatatlan
nagy abroncs alatt
lávából nőtt hegy oldalán,
a rossz dongákon át
hallgatja, mit izen,
s kinek izen a hegy...

És hegyről a fűgék,
 pincék, falak,
 és nádból hattyúk,
 kondák és tavak,
 mint vers, ha kész,
 akár a Van,
 szőlő, szikla, berek
 együtt szólítja Csut
 és rímtelen és hattyútollal
 szólítja mindig az Egész...

AKÁR A PÁKÁSZ

A Szíriusz, ha fölragyog
 s az álmos Medve ébred,
 Csu Fu, hogy lássa,
 akár a pákász
 a zöld zombékra ül,
 hogy túlról át, ide,
 csillagról a csillagra át
 a nagy vanból
 az égi tó
 berek-lápjára mit izen...

És ahogy a vers
 legszebb sorát
 hiába rejti,
 mint Csut is Drangalag,
 a kerek zombék alatt
 a sima tükrön át
 jól látja Csu,
 ahogy feszes hálói
 fényes négyszögén,
 mint a lidérc
 egymást alig suhintva csak,
 össze s eggyé ragyog
 a csillagos égi rend
 s a berki lép – világ.